

PROLOGAS

DŽINA ROJAL

Vičita, Kanzaso valstija

Džina niekad neklausinėjo apie garažą.

Šioji mintis daugybę metų neleido jai užmigti naktimis, pulsavimu svilindama akių vokus iš vidaus. *Man derėjo paklausti. Derėjo suprasti, kas vyksta.* Bet niekada neklausė, nenutuokė, kas dedasi, ir galop būtent tai ją sunaikino.

Trečią popiet Džina dažniausiai būdavo namie, bet tądien vyras paskambinęs pranešė, esą darbe nutiko nenumatytų bėdų, ir paprašė iš mokyklos parvežti Breidį su Lile. Jai tai neatrodė sunku – prieš pradedant gaminti vakarienę, laiko namų ruošai buvo per akis. Jis kalbėjo labai meiliu tonu, neapsakomai apgailestavo sutrikdęs žmonos dienotvarkę. Melas gebėdavo elgtis kaip nuostabiausias, žavingiausias vyras pasaulyje, ir Džina ketino jį pamaloninti – nusprendė tądien iškepti jo mėgstamų kepenėlių su svogūnais, o valgį patiekti su gardžiu „Pinot Noir“ raudonuoju vynu, kurio butelį iš anksto ištraukė iš spintelės ir pastatė virtuvėje ant stalviršio. Paskui bus šeimos vakaras; jiedu su vaikais susės ant sofos ir įsijungs filmą. Gal tą naująjį, apie superdidvyrius, kurį mažieji taip veržiasi pamatyti, nors Melas, tiesa, atidžiai kontroliuodavo, ką jie žiūri. Lilė susiraitys Džinai prie šono it šiltas gniutulėlis, Breidis galiausiai išsikėtos tėvui ant kelių, galvą atrėmęs į ranktūrį. Tokiomis pozomis patogiai jausdavosi tik lankstūs vaikai; o vyras vienaip ar kitaip su šeima leidžiamą laisvalaikį dievino kaip jokią kitą veiklą. Na... galbūt išskyrus dailidės darbus. Džina vylėsi, kad Melas vakare nesugalvos palikti jų vienu, užsimanęs pasikrapštyti dirbtuvėje.

Normalus gyvenimas. Patogus gyvenimas. Be abejo, neidealus. Tobulų santuokų nebūna, ar ne? Šiaip ar taip, Džina jautėsi patenkinta, bent jau dažniausiai.

Namie nebuvo vos pusvalandį, kad spėtų nulėkti į mokyklą, pasiimti vaikus ir skubiai sugrįžti. Už paskutinio posūkio savo kvartale išvydus tvyksinčius švyturėlius, į galvą pirmiausia toptelėjo: *O, Dieve, užsidegė kažkieno namas?* Gaisro tikimybė kaip reikiant išgąsdino, bet jau kitą sekundę ji savanaudiškai pamanė: *Šiandieną vakarieniausime gerokai vėliau.* Problema gal ir nereikšminga, bet erzinanti.

Paaiškėjo, kad gatvė užblokuota. Džina matė kitapus užtvaros išsirikiavusius tris policijos automobilius, dėl kurių žybsinčių švyturėlių beveik vienodi rančos stiliaus statiniai nusidažė žaizdų raudonių ir kraujosruvų mėlynumu. Tolėliau gūžėsi ugniagesių automobilis ir greitosios pagalbos furgonas, iš pirmo žvilgsnio stovintys be darbo, veikiantys tuščiaja eiga.

– Mama? Mama, kas atsitiko? – nuo galinės sėdynės paklausė septynmetis Breidis. – Ar ten

mūsų namas? – jaudulys sūnaus balse. – Ar jis *dega?*

Lėtindama greitį iki vėžlio žingsnio, Džina pabandė akimis permesti visą vaizdą: išmaltą veją, lysvėje išguldytus vilkdalgius, ištaršytus krūmus. Nutekamajame griovyje pusiau prasmegusios, sumaitotos pašto dėžutės liekanas.

Tai *jų* pašto dėžutė. *Jų* veja. *Jų* namas.

Pragaišties ruožo gale kėpsojo visureigis, iš variklio tebešnypštė garai. Taranavęs fasadinę sieną, jis perpus įvažiavo į garažą – į *Melo dirbtuvę* – ir dabar it nusitašęs rėmėsi į kauburį nuolaužų, kitados buvusių mūrinio pastato dalimi. Džina manė, kad jos namas itin tvirtas, patikimas, *normalus*. Plytų ir glaisto išvamų krūva atrodė pasibjaurėtina. Bylojanti apie trapumą.

Įsivaizduodama visureigio trajektoriją, mintyse regėdama, kaip automobilis užšoka ant šaligatvio, nuvinguriuoja kiemu ir teškiasi į garažą, ji koja kirto per stabdį, ganėtinai stipriai, kad krestelėjimas sudrebintų visą nugarkaulį.

– Mama! – jai kone į ausį suriko Breidis, ir Džina instinktyviu mostu liepė sūnui nutilti.

Greta jos sėdinti dešimtmetė Lilė iš ausų staigiai išsitraukė ausinių bumbuliukus ir pasviro į priekį. Žvelgdama į suniokotą namą duktė prasižiojo, bet neištarė nė žodžio, tik priblokšta išsprogino akis.

– Atleisk, – Džina veik nesuvokė, ką sakanti. – Kas nors ne taip, mažule? Lile? Kaip tu jautiesi?

– Kas čia nutiko? – paklausė Lilė.

– *Kaip tu jautiesi?*

– Gerai! Kas čia nutiko?

Džina neatsiliepė. Jos dėmesį vėl prikaustė namas. Į nuostolius dairėsi apimta keisto skausmingo jautrumo ir pažeidžiamumo pojūčio. Savo pastogę visuomet laikė saugiu prieglobsčiu, tikra tvirtove, bet dabar sienoje žiojėjo pramušta skylė. Tapo akivaizdu, kad saugumas apgaulingas, toks pat gležnas kaip plytos, mediena, gipso kartonas.

Į gatvę pasipylę kaimynai žiopsojo į nelaimės vietą ir liežuvavo – dėl to buvo tik blogiau. Ten buvo net senoji ponija Milson, į pensiją išėjusi mokytoja, kuri retai išeidavo iš namų. Gerai žinoma rajono kūmutė ir gandonešė nevengdavo laidyti prielaidų apie kiekvieno jos akiratyje pasitaikančio žmogaus gyvenimą. Nūnai įsisiautusi į nutrintą chalatą, užgulusi vaikštynę, stoviniavo šalia slaugės. Abi žvelgė lyg pakerėtos.

Prie Džinos automobilio jau artinosi teisėtvarkos sergėtojas, tad ji skubiai nuleido langą ir atsiprašydama nusišypsojo.

– Pareigūne, – tarė. – Ten mano namas – tas, į kurį atsitrenkė visureigis. Ar galiu čia pastatyti mašiną? Privalau įvertinti žalą ir susisiekti su vyru. Koks *siaubas!* Tikiuosi, vairuotojas smarkiai nesusižeidė... Jis buvo išgėręs? Šis posūkis gan pavojingas.

Jai prabilus, bejausmę vyriškio miną pakeitė susitelkimo išraiška; Džina nenumanė, kas lėmė permainas, bet sumetė, kad jos nežada nieko gero.

– Jūs gyvenate tame name?

– Taip.

– Kokia jūsų pavardė?

– Rojal. Džina Rojal. Pareigūne...

Jis atšlijo per žingsnį ir įsikibo į pistoleto rankeną.

– Mem, išjunkite variklį, – įsakė ir gestu pakvietė kitą farą, kuris bemat prie jų pribėgo. – Atvesk detektyvą. Tuoju pat!

Džina liežuviu susivilgė lūpas.

– Pareigūne, jūs turbūt nesupratote...

– Mem, *nedelsdama* išjunkite variklį, – šįsyk paliepė griežtu tonu.

Ji stumtelėjo pavarą į parkavimo režimą ir spynelėje pasuko raktą. Kai motoras nuščiuvo, Džina išgirdo šurmulį, atsklidusį nuo tolimesnio šaligatvio, kur būriavosi smalsūs žiūrovai.

– Abi rankas – ant vairo. Jokių staigių judesių. Ar savo minivene turite ginklą?

– Žinoma, kad ne. Sere, salone sėdi mano vaikai!

Jis nepatraukė rankos nuo pistoleto, ir Džiną perliejo pykčio banga. *Kas per absurdas. Mus su kažkuo supainiojo! Aš nieko blogo nepadariau.*

– Mem, klausiu dar sykį: ar turite ginklą? – pareigūno balso grubumas ištirpdė jos apmaudą ir pakurstė kūną stingdančią paniką. Ji sekundę prarado amą.

– Ne! – galų gale išspaudė. – Neturiu jokių ginklų.

– Kas nutiko, mama? – Breidis iš baimės suspigo. – Kodėl policininkas pyksta ant mūsų?

– Nieko baisaus, mažuli. Viskas bus gerai. – *Nepaleisk vairo, nepaleisk vairo...* Ji desperatiškai troško apkabinti sūnų, bet nedrįso pakrutėti. Matė, jog Breidis netiki apsimestinai nuoširdžiais ramimais. Pati jais netikėjo. – Tiesiog sėdėk vietoje. Ir nejudėk. Abu *nejudėkite*.

Lilė neatplėšė akių nuo policininko, stovinčio prie automobilio.

– Mama, ar jis mus nušaus? Ar nušaus? – jie visi matė vaizdo įrašus apie kulų suvarpytus žmones, nekaltus žmones, kurie nelaiku krustelėjo, ištarė ne tą žodį, netinkamu metu atsidūrė netinkamoje vietoje. Džinos vaizduotė itin ryškiai nupiešė, kaip atsitinka nelaimė... kaip sūnus su dukra miršta, o ji niekaip negali užkirsti tam kelio. Šviesos blyksnis, klyksmai, tamsa.

– Žinoma, ne! Širdele, prašau *nejudėti!* – Džina atsigrįžo į patrulį. – Susimildamas, jūs gąsdinate vaikus. Aš neturiu nė menkiausio supratimo, kas čia darosi.

Apėjusi užkardą ir pareigūną, prie Džinos lango prisigretino moteris, kuriai ant kaklo kabojo auksinis policininko ženklelis. Nepažįstamoji buvo pavargusiu veidu, atšiaurių tamsių akių, ir jai užteko vieno žvilgsnio, kad įvertintų aplinkybes.

– Ponia Rojal? Džina Rojal?

– Taip, mem.

– Melvino Rojalio žmona? – Vyras nepakentė, kai į jį kreipdavosi pilnu vardu, tenorėjo būti vadinamas Melu, bet dabar aiškinti tokius dalykus – ne pats palankiausias metas, todėl Džina viso labo linktelėjo. – Aš esu detektyvė Salazar. Prašau išlipti iš automobilio. Rankas laikykite prieš save, kad jas matyčiau.

– Mano vaikai...

– Abu kol kas gali likti salone. Mes juos paglobosime. Prašau išlipti.

– Dėl Dievo meilės, kas dedasi? Tai *mūsų* namas. Kas per nesąmonės! Aukomis tapome *mes*!

Baimė – dėl savęs, dėl dukters ir sūnaus – skatino elgtis iracionaliai, ir Džiną nustebino keistos gaidos, nuskambėjusios jos pačios balse. Paleido gerklę, sakytum būtų visiškai išmušta iš vėžių, kaip per žinias rodomi nenuovokos, kuriems jausdavo ir gailestį, ir panieką. *Aš asmeniškai neplyšaučiau kritiniu atveju.* Kaip dažnai tokia mintis dingtelėdavo į galvą? Bet Džina klydo. Šūkavo lygiai taip pat, kaip jie. Panikos užvaldyta širdis plazdėjo it krūtinėje įkalintas naktinis drugys, ir jai niekaip nesisekė sutramdyti karštligiško šnopavimo. Vienu metu užgriuvo per daug įvykių, ir jie klostėsi per greitai.

– Aukos. O taip, be abejo. – Salazar pradarė dureles. – Išlipkite. – Šįkart paragino be jokio „prašau“.

Detektyvę kvietęs policininkas pasislinko atbulas, bet savo ginklą tebespaudė, ir *kodėl*, *kodėl* su ja elgiamasi kaip su nusikaltėle? *Jūs darote klaidą. Košmarišką, idiotišką klaidą!* Džina instinktyviai stvėrė rankinę, tačiau Salazar kaipmat ją atėmė ir perdavė patruliui.

– Ponia Rojal, rankas – ant kapoto.

– Kodėl? Nesuprantu, kas...

Detektyvė neleido baigti sakinio. Apsuko ją ir pastūmė link automobilio. Džina neparkrito tik todėl, kad atsirėmė delnais į karštą variklio gaubto metalą. Tartum prisilietė prie viryklės degiklio, tačiau atšokti nediršo. Jautė, kad svaigsta galva. Policininkai *apsiriko*. Klaikiai *apsiriko*, bet po minutės neabejotinai atsiprašys, o ji malonės dovanoti dėl perdėto šiurkštumo, tada visi prajuks ir Džina jiems pasiūlys šaltos arbatos... namie tikriausiai buvo likę citrininių sausainių, jei tik Melas jų nesuvalgė; vyrui be galo patiko citrininiai sausainiai...

Ji sušvokštė, nes Salazar rankos abejingai nuslydo per tas kūno vietas, kurių pareigūnei *nederėjo liesti*. Džina mėgino spyriotis, bet detektyvė griežtu stumtelėjimu privertė ją apimti.

– Ponia Rojal! Neapsunkinkite savo padėties! Klausykite. Jūs areštuota. Turite teisę tylėti...

– *Ką? Čia mano namas! Automobilis įvažiavo į mano namą!*

Vaikai matė, kaip žeminama jų motina, incidentas vyko priešais abiejų akis. Konfliktą įdėmiai stebėjo kaimynai. Kai kurie griebėsi mobiliųjų. Ėmė fotografuoti. Filmuoti. Siaubingą teisių

pažeidimą įkels į internetą ir leis pasauliui iš jos šaipytis, ir paskui niekam nerūpės, kad įvyko klaida, tiesa? Informacija internete lieka amžiams. Ji nuolat dėl to įspėdavo Lilę.

Salazar tebeskelbė jos teises, kurių Džina šiuo momentu nesugebėjo įsisąmoninti; detektyvei kaustant rankas už nugaros, ji nebesipriešino. Nė neįsivaizdavo, kaip pradėti gintis.

Kai metaliniai antrankiai įkalino riešus, Džinai pasirodė, lyg per drėgną odą būtų pliaukštelėjęs ledinis delnas, ir ji sutelkė jėgas, bandydama nuslopinti galvą variantį, keistą, šaižų ūžesį. Juto, kaip veidu ir kaklu žliaugia prakaitas, bet dabar tartum atsiribojo nuo aplinkos. Nutolo. *Nieko panašaus nevyksta. Negali vykti. Paskambinsiu Melui. Jis viską sutvarkys, o vėliau, atsiminę incidentą, mes skaniai pasijuoksime.* Stačiai nesuvokiama, kaip įprastas jos gyvenimas per vieną dvi minutes virto... štai kuo.

Breidis kliegė ir baudėsi išsiveržti į lauką, bet policininkas neleido jam pabėgti. Lilė iš pažiūros atrodė per daug apstulbusi ir nusigandusi, kad judėtų. Džina į juos atsigręžė ir prabilo stebėtinais santūriais tonais:

– Lile. Breidi. Nebijokite. Viskas bus gerai. Tiktai elkitės, kaip jums liepiama. Man nieko baisaus nenutiko. Kažkas padarė klaidą, ir tiek. Viskas bus gerai. – Salazar pirštai skausmingai sugniaužė jos žastą, ir Džina pakreipė galvą į detektyvę. – Prašau. Prašau... kad ir kuo mane kaltinate, *aš čia niekuo dėta!* Meldžiu, pasirūpinkite mano vaikais.

– Būtinai, – netikėtai maloniai atsiliepė Salazar. – Bet jūs, Džina, privalote eiti su manimi.

– Ar jūs... jūs galvojate, kad tai mano darbas? Kad visureigiu trenkiausi į savo namą? Šito nedariau! Ir prie jokių svaigalų nesiliečiau, jei manote... – ji nutilo, nes staiga išvydo vyriškį, kuris sėdėjo ant sulankstomų neštuvų prie greitosios pagalbos furgono, su deguonies kauke ant veido. Paramedikas valė žaizdą jo viršugalvyje, o netoli jų stoviniavo policijos pareigūnas. – Ten jis? Vairuotojas? Jis *girtas*?

– Taip, – patvirtino Salazar. – Dėl nelaimės kaltas grynas atsitiktinumas, jei tik vairavimą išgėrus galima vadinti atsitiktinumu. Jis įkaušo bare per ankstyvas laimės valandas, tuomet sėdo už vairo, bet įvažiavo ne į tą gatvę – sakė ketinęs sugrįžti į greitkelį, – ir pasuko per dideliu greičiu. Kelionė baigėsi tuo, kad automobilio pirmagalvis atsidūrė jūsų garaže.

– Bet... – Džina galutinai susipainiojo. Jautėsi apimta pasibaisėtino sąmyšio. – Bet jeigu *ji* sulaikėte, kodėl...

– Ponia Rojal, ar kada nors užeinatė į savo garažą?

– Aš... ne. Vyras *ji* perdarė į dirbtuvę. Virtuvėn vedančias duris apstatėme spintelėmis, todėl Melas naudojasi šoninėmis.

– Vadinasi, vartų nekilojate? Tenai mašinos nebepaliekate?

– Ne, vyras išmontavo *jų* automatiką, tad patekti vidun galima tik pro šonines duris. Man, šiaip ar taip, jo nereikia, nes automobiliams turime pastogę... klausykite, ką visa tai reiškia?

Kas darosi?

Salazar nužvelgė moterį. Nebepiktai, kone atsiprašydama. Kone.

– Kai ką jums parodysiu, ir man reikės jūsų paaiškinimo, supratote?

Ji nusivedė Džiną kitapus užkardos, palydėjo šaligatviu, kurį skersai raižė juodos padangų žymės, per kiemą, išvagotą purvinų ratų vėžių, iki pat visureigio galo, šlykščiai styrančio iš plytų bei nuolaužų kaupo. Ant šios sienos turbūt kabojo Melvino įrankiai. Kai į akiratį papuolė kalkiniais gipso kartono trupinėliais nusėtas, perlenktas pjūklas, jos galvoje ėmė kirbėti vienintelė mintis: *Jis labai nusimins, nė nežinau, kaip teks Melui pranešti apie nuostolius*. Vyras dievino savo dirbtuvę. Jam ji atstojo šventovę.

Po kelių sekundžių Salazar tarė:

– Noriu, kad paaiškintumėte, iš kur *ji* atsirado.

Detektyvė bedė pirštu į priekį.

Džina kilstelėjo akis, nukreipė jas palei visureigio variklio dangtį ir pamatė nuogą žmogaus dydžio lėlę, viduryje garažo kadaruojančią ant suktuvo troso kablo. Vieną keistą akimirką vos nenusijuokė iš vaizdo, kuris taip netiko prie aplinkos. Kaklą supo laido kilpa, rankos ir kojos buvo suglebusios, nukarusios, savo simetriškumu nė nesiderinančios su idealiomis lėlės galūnių proporcijomis, ji atrodė deformuota, neįprastai nublukusi... Ir kam prireikė dažyti veidą bjauria, tamsia juosvai violetine spalva, atlupti odos lopinius, stengtis, kad akys būtų raudonos, apvalios, išsprogusios, o liežuvis kyšotų pro paburkusias lūpas...

Kaip tik tada ją persmelkė šiurpinantis suvokimas.

Čia ne lėlė.

Džina nesusivaldė ir pratrūko spiegti, ir jai niekaip nepavyko nurimti.

